

NAŠI ČITATELJI - SURADNICI

IZMEĐU ŽIVOTA I SMRTI

Dan sestrinstva je manifestacija koja u cijelom svijetu obilježava istu grupu ljudi, a posao koji ih povezuje je jedna od vrlo važnih ljudskih djelatnosti.

Što nosi taj posao? Rad u smjenama, odvojenost od obitelji, noćni rad, neodgovarajuće nagrađivanje, nedostatak kadra ili njegov otjecaj u inozemstvo zbog materijalnog razloga, samo su tamnije strane naše aktivnosti. Sve ostalo svodi se na ono najljepše što čovjek čovjeku može pružiti – toplinu, brigu i nježnost u trenucima bolesti i očaja.

Dugi bijeli hodnici, tipičan miris, stalna prisutnost straha od smrti naša su svakodnevica, no uplašeni bolesnik osmijeh i toplu riječ, razumijevanje i stisak ruke doživljava ne samo kao podršku nego i siguran znak poboljšanja njegove situacije. Zato smo mi tu najbolji primjer koliko požrtvornosti, savjesnosti i stručnosti su pokazale sestre, radeći u najtežim uvjetima. Sigurna ruka, brzina i hrabrost ponekad su bile vrata za spašavanje nečijeg života, a na tim vratima se vrlo često našla sestra.

Osjećaj beskrajnog zadovoljstva kada dijete koje lebdi između života i smrti polako i mukotrpno privučeno na svjetliju stranu, kada ono počinje reagirati i odgovarati na podražaje, tada naš trud i osmijeh olakšanja na izgubljenim roditeljskim licima ipak su najveća nagrada. U tome smo sve slične, u onom humanom, istinski čovječnom i toplom, a ne u plavom, bijelom, hlačama ili suknjama. Jer odore nisu važne, važno je koliko toplo srce kuca ispod njih.

I tako uz mnogo svijetlih i sretnih trenutaka prolazi naš radni vijek. Ostajemo u sjećanju uglavnom po dobru te nas rado pozdravljaju i na ulici, ponekad završavamo u portama, ali ipak najviše nas ostaje do kraja u svom odjelu, sa svojim pacijentima.

Neki dan smo proveli malu anketu među bolesnicima, a povod je bio naš dan. Željeli

smo, iz prve ruke, saznati što oni misle o nama, a odgovor je bio gotovo uvijek identičan: pohvale na račun smirenosti, tolerantnosti, odgovornosti i humanosti, pohvale zbog vedrog odnosa i osjećaja da ništa nije teško, zbog ohrabrenja i oslonca koji pružamo. Zato želimo svim kolegicama i kolegama odati priznanje i poručiti im samo jedno: Nastojte zadržati povjerenje koje ste zadobili dosadašnjim radom i trudite se da humanost i stručnost naše struke dovedete do savršenstva. Naš krakat osvrt bismo završili pjesmom medicinskog tehničara Ivana Mandića koja u potpunosti prikazuje značaj ovog našeg kadra:

*Bol mi je u svakom dijelu tijela,
čak i misli ponekad me bole,
Ova tuga, što se samnom splela,
ne odlazi, iako je mole oči
moga nekog sina.*

*Noć, o Bože ja sam u očaju,
Samo sestra nadamnom bdije.
Nadu, vjeru, njene riječi daju,
kao da joj zame ništa teško nije.
..., pa se pitam,
tko su te žene, od kuda im snaga,
da se tako bore i muče uz nas.
Samo bolesnik zna kako riječ draga
može zazvučati k'o od Boga spas.*

Bože, hvala ti, one su Tvoje djelo.

**Ruža Mamić
Ivan Mandić
Ružica Prahin**